

SKAUTSKÝ

Oddílový oběžník č.

1982

VI. ročník

9

Český a slovenský exilový skauting

Oddíl Dr. Vělena Fanderlika

Příští schůzka bude v ne-
děli

18. dubna

V minulém Telegramu byla
chyba!

Bude to nesmírně složité,
protože se sejeme na dvou
různých místech.

1.skupina se sejde na par-
kovišti na Platte - je to
v nejvyšším bodě silnice
č. 417 za Wiesbadenem
/směr Limburg/. Do této
skupiny patří:

Dany, Anýšek, Kváka,
Číča, Lapiňák, Žanet,
Rusalka, Paty, Miša,
Kulišák, Piha, Bobr,
Chrpa a Nemo.

2.skupina to má složitější. Z dálnice E5 /Frankfurt-Köln/ se vyjede
na Wiesbaden, Niedernhausen /silnice č. 455/ a jede se stále směr Nie-
dernhausen. Ve městě, hned na první křižovatce se semaforem, se odbočí
doleva /směr Wiesbaden, Naurod/ a při první příležitosti doprava
/ukazatel „Ortsmitte“/. Stále rovně kolem bílé cedule Königshofen, pak
se přejede trať po zeleném mostě a za ním hned doleva. Při nejbližší
příležitosti pak z hlavní ulice odbočíte doprava /Lucas-Cranach-Str./
a až přijde ostrá zatáčka doleva, pokračujete rovně. Je tam označená
slepá ulice s poznámkou „Für PKW bis Jakobi-Park“. Pak už nemůžete za-
bloudit - po ní asfaltkou podjedete dálnici a pokračujete až k parko-
višti u lesa. Sem přijedou všichni, kdo nejsou uvedeni ve skupině 1.
V podstatě orientační závod pro rodiče.

Sraz na obou místech v 10 hodin, konec tamtéž v 17 hodin. Vybavení
obvyklé - jdeme do pustin, kam ještě nevročila bělochova noha, tak
se dobře zásobte /pití!/.

Když bude pršet, sejeme se v 10 hodin na Velehradě ve Frankfur-
tu /Allerheiligenstr. 52/. Končili bychom pak už v 15 hodin.

Jak jsme přivítali jaro

Jaru už byl vlastně celý týden, když jsme se sešli k naší březnové schůzce.

Bylo nás málo - tak málo, že takovou účast nepamatují ani nejvoustatější skauti a skautky. Řádily nemoce, jiní odjeli na velikonoční prázdniny a v jednom případě zavinila neúčast změna zimního času na letní.

Přes všechny potíže ale byla schůzka pěkná. Nejprve jsme šli místním pralesem pomocí mapy a zpráv. Protože v divočině nebývají mosty, bylo nutno se dostat přes divokou řeku jinak. Nejjednodušeji to vyřešila Chrupa, která po pronesení několika nespisovných slov zula boty a přebrodila se.

Jejího příkladu následovaly ještě tři statečné dívky. Ostatní to zkusili po improvizovaném mostě, ale neobešlo se to beze ztrát - Číča se namočila a Alan se dostal na druhý břeh s dírou v kalhotách.

Ve Wildparku jsme si trochu povídali a hráli. Samozřejmě naše oblíbené Hututu, ale také vybíjenou. Komáři ještě nebyli, ale nějaký hmyz nás stejně ootěžoval.

Miša přinesla sádku a podařilo se jí odlít s několika jinými děvčaty pěkné stopy u potoka. Takhle to má vypadat, když má někdo skutečně zájem o nějakou odborku!

Bodování družin jsme vzhledem k malé účasti omezili a tak zůstal jen odhad vzdálenosti a rozeznávání syrových a vařených vajec. Mimořádné body /celých 5!/ získaly Kobry a Žáby za vylustění úkolu v minulém Telegramu. Celkem to dopadlo takhle /v závorce je stav po sedmi schůzkách/:

Žáby:	11,5 (82,5)	Lovy:	0 (70,5)	Pysí:	5 (58,5)
Lišky:	5,5 (72,5)	Kobry:	9,5 (68)	Cariboo:	8,5 (56)

Sovy nezískaly ani bod, protože na schůžce žádná z nich nebyla /kdyby bylo alespoň jednu napadlo vyřešit úkol v Telegramu a řešení včas dodat!/.

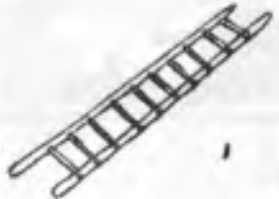

Všimli jste si žlutých květů po obou stranách cesty těsně před Wildparkem? Ta květina se jmenuje podběl /německy Huflattich/. Květy se podobají pampelišce a vyráží ze země bez listů. Ty se objeví až po odkvětu a jsou naspođu běloplstnaté /z toho ten český název; německé jméno je odvozeno od jejich podkovovitého tvaru/. Podběl je léčivá rostlina - pomáhá při kašli, revmatických bolestech, urychluje hojení ran a léčí ekzémy.

Bohatost češtiny je mimo jiné způsobena tím, že podstatná jména se skloňují a přibírají v různých pádech rozmanité koncovky. V následujícím úryvku z pohádky „O líném Honzovi“ jsou některá podstatná jména ne-
chána v 1. pádě jednotného čísla /jsou vždy v závorce/ a vaším soutěž-
ním úkolem je najít pro ně správný tvar.

„V malé útulné (chaloupka) na (konec) vesnice bydlela vdova Škubán-
ková se (syn) Honzou. Škubánková byla pracovitá žena, od (ráno) do
(večer) se lopotila, aby vydělala na živobytí pro sebe a pro svého
(syn) Honzu. Honza byl už dvacetiletý, zdravý a silný klacek, ale líný
byl jako starý kožich. Celé (den) a celé (noc) se jen válel za (pec)
a byl tak pohodlný, že chtěl, aby mu maminka i (pusa) otvírala, když
se mu chtělo zívnout. Za těžkou (práce) považoval i to, že se musel
občas na svém (pelech) obrátit, a při tom vždycky říkal, že kdyby to
bylo jinde, musili by mu za to pořádně zaplatit. A za noční obracení
že by si počítal víc. Jak za (práce) přes čas. Jeho hodná maminka ho
ještě před (lidi) omlouvala, a místo co měla vzít (koště) a smést ho
s (pec) , ještě ho litovala, že musí za tou (pec) zkusit od horkých
(kamna) jako pes. A rozzlobeným (sousedka) říkala: „A kdo ví, jestli
ho i za tou (pec) nečeká nějaké velké štěstí!“

Černá , , , kdopak

asi poví mi, proč je bílá ^{sva}hoje

, kdijž vymetáš

Po jak po

chodníku prochází se , jestli

milión pověstí - sáhnou si a celý

tyden prožijí si ve štěstí.

9. PIM a REX na útěku

